

Začal brechať a zadychčane sa rútil k tvorovi s huňatým chvostom – ktorý sa okamžite vrhol k najbližšiemu stromu a ako blesk vybehol hore.

Emka sa rozosmiala. „Ach, Loptoš,“ povedala, keď sa šteňa oprelo prednými labkami o kmeň a s havkaním oznamovalo veвериčke dôležitú správu. „Pod' už!“ zavolała. „Nechaj tú chudinku na pokoji.“

Bol slnečný jarný deň a cez vetvičky listnatých stromov dopadalo na cestičku bodkované svetlo. Narcisy kývali hlavičkami vo vetre a Emka cítila na tvári teplý vzduch. Mamička navrhla, že keď je tak pekne, urobia si dlhšiu vychádzku ako zvyčajne. Všetkým – a predovšetkým Loptošovi – to pripadalo ako veľmi dobrý nápad.

Sotva vyšli zo zákruty, Emka zbadala, že jedno z veľkých prírodných jazierok v tejto časti lesa pokrýva vrstva jasnozeleného žabince. Loptoš si to všimol tiež a vyrazil

na prieskum. Bohužiaľ, zrejme si myslel, že zelený žabinec je obyčajná tráva, a tak na ňu veselo vybehol... Vzápätí sa pod ním „tráva“ prepadla a on spadol do vody.

Emka sa prudko nadýchla. „Loptoš!“ vykričala a hneď sa k nemu rozbehla. Keď sa šteniatko ocitlo v studenej vode, prekvapene zapišťalo a muselo rýchlo pohybovať prednými labkami, aby sa udržalo na hladine. Určite sa čudovalo, ako sa mohla tráva premeniť na vodu.

„On pláva!“ vykričol Jarko a rozosmial sa. „Snaž sa, Loptoš, možno dostaneš odznak, že si zvládol celých päť metrov!“

Emka sa tiež rozosmiala. Keď Loptoš prekonal šok zo studenej vody, zdalo sa, že sa mu plávanie zapáčilo. Zúrivo špliechal okolo seba.

„Rýchlo, Loptoš, plávaj sem,“ zavolała naňho Emka, trochu sa sklonila a povzbudivo si potľapkala po stehnách. „Plávaj ku mne.“